

عنوان مقاله:

زبان دین از دیدگاه ملاصدرا (صدرالمآلهین شیرازی)

محل انتشار:

کنفرانس سالانه رویکردهای نوین پژوهشی در علوم انسانی (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

صیاد گراوند - کارشناسی ارشد زبان و ادبیات عرب، دانشگاه علامه طباطبایی تهران

مجید چگنی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات عرب، دانشگاه لرستان

خلاصه مقاله:

تحقیق حاضر با موضوع زبان دین از دیدگاه ملاصدرا است، دینی بودن یک زبان به شیوه ی کاربرد یک زبان در درون بافتی خاص اشاره دارد و زبان در صورتی دینی می گردد که در تعقیب اهداف دینی و در راستای بیان باورهای دینی در درون زمینه خاصی از باورها یا آیینها بکار گرفته شود. دیدگاه ملاصدرا درباره زبان دین مشتمل بر دو بخش است: معناشناسی گزاره های دینی؛ و روش شناسی تفسیر گزاره های دینی. بخش اول دربردارنده دو نوع بحث می باشد: 1. مباحث مربوط به وجودشناسی؛ 2. مباحث مربوط به معناشناسی. مهم ترین مبانی زبان دینی دیدگاه ملاصدرا عبارتند از: اصالت وجود، اشتراک معنوی وجود، تشکیک در وجود، مراتب هستی، مراتب انسان و مراتب وحی. ملاصدرا در بررسی زبان دین بر اساس اصل اصالت وجود و تشکیک در وجود، معتقد به حمل تشکیکی یا اشتراک معنوی در عین اختلاف د مصادیق است که بر اساس این دیدگاه، مفهوم و معنای لفظ یکسان است، اما صدق آن بر مصادیق متفاوت است. ملاصدرا بر این باور است که گزاره های کلامی گزاره هایی بامعنایند و زبان دین را به زبان رمزی نزدیکتر میدانند. ملاصدرا قرآن را نماد زبان دین معرفی می کند و بر همین اساس معتقد است که نمادین بودن کلمات قرآن به جهت نزول کلمات از عالم جبروت و ملکوت به عالم ناسوت بوده است. ملاصدرا زبان قرآن را زبان رمزی و اشاره ای معرفی میکند و این از مهمترین مشکلات زبان دین است. از نظر ملاصدرا زبان قرآن چون که نماد زبان دین است، باید ناظر به واقع باشد. از نظر ملاصدرا زبان دین برای همه انسانها نمادین نیست. زبان دینی به هیچ وجه نمی تواند استعاری و مجازی باشد و مهمترین راه برای فهم زبان دین، را گزاره های دینی معرفی می کند.

کلمات کلیدی:

ملاصدرا، دین، زبان دین، اشتراک لفظی، اشتراک معنوی، گزاره های دینی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/455574>

